

SCHUMANN

CHAMISSO

Frauenliebe und Leben

Op. 42

Asszonyszerelem, asszonysors

Frauenliebe und –leben – Asszonyszerelem, asszonysors
Op.42

1.

Mióta láttam őt, vaknak hiszem magam,
Bárhová is nézek, csak őt látom;
Mint éber álomban, úgy lebeg előttem képe,
A legmélyebb sötétből csak még ragyogóbban merül föl.

Különben minden fény- s színtelen körülöttem,
Nővéreim játéka többé nem csalogat,
Szeetnék inkámm kis szobámban sírni csöndesen,
Mióta láttam őt, vaknak hiszem magam.

2.

Ő, mind közül a legnagyobb, szerűbb,
Mily szelíd, mily jó,
Bájos ajkak, tiszte tekintet,
Fényes elme és biztos bátorság.

Ahogy ott a kék mélységben
Fényes és fenséges az a csillag,
Olyn ő az én egemen,
Fényes és fenséges, magasztos és távoli.

Járjad, járjad csak pályádat,
Csak nézni akarom fényedet,
Csak alázatosan nézni,
Boldognak és szomorúnak lenni.

Ne halld meg csöndes imámat,
Mit csak a te boldogságodnak szentelek;
Nem szabad alázatos szolgálódaz ismerned,
Fenségesség magas csillaga.

Csak mind közül a legméltóbbat
Boldogíthatja választásod
És én áldani akarom a Magasságot
Sok ezerszer.

Örülni akarok akkor és sírni,
Boldog, boldog leszek akkor,
Ha szívem megh is szakadna,
Szakadj meg szív, mi van abban?

3.

Nem tudom felfogni, elhinni,
Egy álom megbolondított;
Hogy lehetett, hogy mindeki közül
Engem szegényt választott és tett boldoggá?

Olyan volt, mintha azt mondta volna:
„Örökké a tiéd vagyok”,
olyan, mintha még mindig álmodnék,
Hiszen ez így sohasem lehet.

Ó, hadd haljak meg álmomban,
Miközben keblén ringat,
Hadd kortyoljam a boldog halált
Végtelen gyönyör könnyeiben.

4.

Te gyűrű az ujjamon,
Arany gyűrűcském,
Áhítattal ajkamhoz nyomlak,
Szívemhez.

Végére értem az álomnak,
A gyermekkor békés, szép álmának,
Egyedül találtam magam, elveszettem
A kietlen végtelen térben.

Te gyűrű az ujjamon,
Általad jutottam belátásra,
Te nyitottad meg tekintetem előtt
Az élet végtelen, mély értékét.

Szolgálni akarok neki, neki élni,
Teljesen hozzá tartozni,
Teljesen átadni magam neki és meglelni
Megdicsőülve magam az ő ragyogásában.

5.

Segítsetek, nővéreim,
Kedvesen feldíszíteni magam,
Szolgáljatok ma a boldog nőnek, nekem,
Tegyétek gyorsan
Homlokom köré
Még a virágzó mirtuszdíszet.

Amikor elégedetten,
Boldog szívvel
Kedvesem karjában feküdtem,
Mindig hívta
Vágygal szívében
Türelmetlenül a mai napot.

Segítsetek, nővéreim,
Segítsetek elúzni
Egy ostoba aggodalmat;
Hogy tiszta
Tekintettel fogadjam őt,
Őt, a kedvesség forrását.

Kedvesem,
Megjelentél nekem,
Adsz nekem, Nap, fényedből?
Hagy engem áhítatban,
Hagyj engem alázatban,
Hagyj meghajolnom uram előtt.

Szórjatok neki, nővéreim,
Szórjatok neki virágot,
Hozzatok neki bimbózó rózsákat.
De titeket, nővérek,
Fájdalommal köszöntelek,
Boldogan távozva közületek.

6.

Édes barátom, csodálkozva nézel rám,
Nem tudod megérteni, hogy tudhatok sírni;
Engedd, hogy a nedves gyöngyök szokatlan díszé
Boldogan, fényesen reszkessen szememben.

Mily aggódó szívem, mily gyönyörrel teljes,
Bár tudnám a szavakat, hogy kimondhatnám;
Jöjj és rejtsd orcádat ide a keblemre,
Füledbe akarom suttogni minden gyönyöröm.

Ismered hát a könnyeket, melyeket sírni tudok,
Ne lásd azokat, szeretett férfi?
Maradj szívemen, érezd verését,
Hogy egyre szorosabban szorítsalak magamhoz.

Itt, az ágyem mellett van hely a bölcsőnek,
Ahol csöndben elrejttem bájos álmomat;
Eljön majd a reggel, amikor fölébred az álom
És belőle a te képed nevet rám.

7.

Szívemen, keblemen,
Te gyönyöröm, te örömöm.
A boldogság a szerelem,
A szerelem a boldogság,
Mondottam s vissza nem vonom.
Túláradónak tartottam magam,
De most túl boldog vagyok.
Csak ki szoptat, csak ki szereti
Gyermekeit, akinek a táplálékoat adja,
Csak egy anya tudja,
Mi az: szeretni és boldognak lenni.

Ó, mennyire sajnálom a férfit,
Ki anyai örömet érezni nem tud.
Te édes, édes angyal, te,
Rám nézel és mosolyogsz hozzám.
Szívemen, keblemen,
Te gyönyöröm, te örömöm.

8.

Most okoztad nekem az első fájdalmat,
De ez talált,
Alszod, te kemény, könyörtelen ember,
A halál álmát.

Az elhagyott maga elé mered,
A világ üres,
Szerettem és éltem,
Élő már nem vagyok.

Bensőmbé húzódok vissza csöndesen,
A fátyol lehull;
Te vagy nekem és elvesztett boldogságom,
Én világom.

(Gádor Ágnes nyersfordítása)